

Szabó Attila - Jól csakis a szívével

A vonat lusta kígyóként kúszott be az állomásra. Kálmán magabiztosan lépett a peronra, s mélyen leszívta a Budapesti levegőt. Eszébe jutottak nagymamája szavai:

- Nem neked való az a hely! Bajod eshet, ha egyedül vágsz neki ekkora útnak! - csengett fülében hangja, de ő csak legyintett:

- Ugyan, nagy! Huszonegy vagyok - nevetett. - Ha Mátészalkán nem tévedek el, a nagyvárosban is megállom a helyem!

- Egy látónak is kihívás Budapest, hát még egy vak fiúnak! - aggodalmaskodott, de Kálmán hajthatatlan maradt.

Ráadásul a húgának is megígérte, hogy meglátogatja a kórházban, ahová tüdőgyulladással vitték fel néhány napja. Elszorult a szíve, milyen sokat szenved szegény kis Zsuzsika, egy barátságatlan kórteremben. Megmarkolta fehér botját, majd tett néhány lépést, mikor beleütközött valakibe.

- Nem tudsz vigyázni, cigány?! - förmedt rá gorombán egy férfi, mire Kálmánon úrrá lett a kétségbeesés.

- Miért baj, az, hogy cigány vagyok? A legszebb ruhám van rajtam, s a nagyikám még a hajamat is megfésülte! - gondolta megszeppenve.

Ettől kezdve óvatosabban haladt, s mikor legközelebb maga elé tartott keze hozzáért valakihez, már előre elnézést kért:

- Bocsánat... vak vagyok... segítene, merre induljak a taxiállomás felé? – kérdezgette.

- Tűnj el innen! - kiáltott rá egy goromba nő. - Hogy mersz a táskámhoz nyúlni?!

Kálmánt elöntötte a forróság. Budapest ennyire borzalmas lenne? Odahaza mindenki segített neki. Ismerték név szerint, a boltosok leálltak vele beszélgetni, ha arra vitte útja...

A következő ember, akit megszólított közölte vele, hogy nincs aprója, egy másik megfenyegette, hogy rendőrt hív, volt, aki csövesnek nevezte...

Végül leroskadt egy padra. Úgy érezte elnyeli a város, s nem láthatja szeretett kishúgát. Bánta, hogy nem hallgatott nagyanyjára, aki figyelmeztette, hogy a fővárosban nem igazán szeretik a cigányokat. Kálmán nem tudta milyen „cigánynak lenni”. Mivel vakon született nem értette, hogyan lehetséges ember és ember között különbséget tenni, csupán a külseje alapján. Vajon ő miben különbözhet? Nem tudta, de remélte, hogy azért nem valami szörny ábrázatú, pikkelyes rémség.

Apja, míg élt, mindig azt mondta, hogy a viselkedés számít, nem a származás. Ennyire nagy bűn volna cigánynak lenni?

Egy idő múlva valaki mellé telepedett a padra. Mikor válluk összeért, Kálmán összerezzen és zavartan összébb húzta magát.

- Ó, bocsánat - mondta erre egy kellemes hangú lány.

- Elnézést kérek! Tudna nekem segíteni hölgyem? - szólította meg Kálmán az idegent.

- Természetesen, ha tudok, szívesen segítek! - felelte a lány.

A fiú azután elmagyarázta, hogy ő igazából vak, először van a fővárosban és hogy mit szeretne.

- Ó, ahhoz nem kell taxi - nevetett amaz, - a pályaudvar mellet van a buszmegálló, s a kórház is csupán pár megállónyira van! - tette hozzá lelkesen. - Jól ismerem Budapestet, akár most rögtön elindulhatunk, szívesen elkísérlek!

Kálmán nem hitt a fülének. Milyen kedves gesztus egy ismeretlentől!

- Csukd össze a botod és karolj belém! - utasította a lány, azzal föl pattant, s kart karba öltve megindultak.

Kálmán rábízta magát a lányra. Hagyta, hogy vezesse. Érezte maga körül a zsúfolt állomás zajos lüktetését. Egy idő után minden elcsendesült, elméje kizárta a külső morajt. Csak botjának jól ismert kopogása jutott el az agyáig a sötétségből. Azután hirtelen megtorpant, s mintha csak látna, tekintetét a lány felé fordította.

- Az én botom csukva van... - tört rá a felismerés, - de akkor hogyan?

Tenyere finoman végigsiklott a lány karján az ujjakig, melyekkel a fehér botját markolta, s akkor ráébredt, miért alakult minden olyan különösen. Ujjbegyével gyengéden kutatta a lány vonásait, érezte, ahogyan mosolyog.

- De hiszen te is vak vagy... - suttogta a fiú, s könnycsepp buggyant ki a szeméből.

Némán álltak kézen fogva, csendes szigetként az állomás viharos tengerén, miközben a Gellért hegy mélyén a százötven éves Budapest vén szíve nagyot dobbant. Abban a pillanatban Kálmán ráébredt, hogy vakságuk nem fogyatéék, hanem isteni adomány, mely megajándékozta őket az előítéletektől mentes elfogadás csodájával.